

ZPRÁVODAJ KESL RYU

Nejdůležitější body:

Veškeré informace ohledně tréninků i soutěží budou průběžně, jak se situace nadále bude vyvíjet. Nic moc se plánovat nedá, tak že kdokoliv cokoliv bude tvrdit je relativní :-). Budeme se snažit vždy podat informace, když bude něco takřka jisté, na kdyby a možná nemá smysl zatím spoléhat. Cvičte sami, když ne pro karate samotné, tak alespoň pro zdraví. Imunitní systém je hlavní věc, o které jde v dnešní době. A pohybem imunitní systém posilujete!

ČEST, PŘÁTELSTVÍ, LOAJALITA

Uvnitř tohoto vydání:

- Karate znamená bojovník... 2
- Nejlepší sportovec a trenér Prahy 4... 2
- Propagace klubu je nezbytná... 2
- NP 2.kolo bez výrazného pozitivního překvapení... 3
- Averze na tkz. reprezentaci... 3
- Moje cesta bojovým uměním... 4

NA NÁRODNÍM POHÁRU ČSKE RELATIVNĚ ÚSPĚŠNĚ

Při každé soutěži si můžeme položit stejnou otázku a rozhodně ne tu, zdali dostaneme lehčího soupeře nebo jestli bude v kategorii méně závodníků. Otázka je, jak jsem se připravoval za dobu covidu, kolik jsem toho natrénoval přes prázdniny a zdali navštěvuji tréninky pravidelně, nebo sporadicky podle nálady a zdali dokáži cvičit celé dvě hodiny s plným soustředěním a fyzickou vytrvalostí. Když si toto dáte do rovnice karate-rovnice, vyjde vám jednoduchý výsledek. Velmi dobře vše co bylo napsáno zúročila Barborka Šťastná. Její druhé místo v kata a třetí místo v kumite jen demonstrovalo její chuť a snahu být nejlepší a nečekat, že dobrý výsledek mezi nejlepšími se urodí bez pře-

dešlé práce a dřiny. Kdo si dále rozhodně zaslouhuje pochvalu je stříbrný v kumite Vojta Andrš, stejný kov vybojovala Zuzka Augustinová v kata a určitá cesta vzhůru byla vidět u Lucky Paterové zvláště v kumite (5.místo), stejně cenné 5.místo vybojoval i Stránský Honza a 7.místo v juniorech-kata ještě obsadil Filip Smutný. Ostatní startující nepředvedli nic, o čem by se dalo hovořit jako o pokroku. Druhý den byli na programu žáci. Pokud si odpustím nostalgický povzdech kde jsou ty časy když jsme sbírali zlaté medaile, dopadlo to uspokojivě. 2.místo v kata vybojovala Kristýna Čermáková, která se připravila o vítězství nevhodně zvolenou katou. Doporučení trenéra a tým i pokora je bohužel u některých závodníků stále pojem neznámý. Bronzové medaile vybojovali v kata Veronika

Rešová, Matyáš Houska a Mikušák Pater, který

I přes neradostné období můžeme sice „zatlačit slzu“, že naše cvičení stále probíhá na čerstvém vzduchu, ale je třeba si uvědomit, že buďto jsme sportovci a nebo ne. Máme za sebou již tři soutěže a nemáme problém s technikou jako takovou ale chybí nám fyzická. Až na jednu dvě výjimky nemáme naběháno, nemáme naposilováno. V kata i kumite je to největší problém. Tak že zkuste využívat veškerý volný čas k tomu, aby jste získali fyzickou kondici jako sportovci a nespokojili se s fyzickou kondicí běžného jedince. Naše 5 místa a níže jsou demonstrací pojetí karate jako rekreačního sportu...:-)

týká samotných výkonů...být lepším znamená dřinu a jak již bylo řečeno mnohokrát sport jako prioritu. Vždy se někteří cítí ukřivdění, když hovořím o našem rekreačním sportu. Jenže oni vesměs neznají, jak se připravuje opravdový sportovec, neví co jsou to tréninky ve volném čase, co je to povýšit sport na naprostou a neodiskutovatelnou prioritu. Při minimu práce chceme být mezi nejlepšími v republice. Z určitého pohledu až drzost když přihlídneme k tomu, že ve vrcholovém sportu se vybírají dva ze sta, kteří mají především i talent. Karate je pro všechny. Tak že když přihlídneme k tréninkové pili a individuálnímu tréninku našich, je vlastně i 5.místo úspěchem. To vybojovali v kumite Verča

Rešová, Kristýna Čermáková a Jáchym Jettel, v kata 7.místo Filip Smutný. Co tedy říct na závěr. České karate je z pohledu a světového karate někde hodně vzadu. Co je tím hlavním faktorem. Jednak, že v drtivé většině ti lepší nemají dostatečnou konkurenci a tím je vítězství na soutěžích staví se do role

těch sportovních hvězd. Tyto rádoby „hvězdy“ pak migrují mezi trenéry a hledají ty „geniální trenéry“, kteří je i bez talentu a větší námahy dostanou mezi světovou špičku. I kdyby se moderní sport karate zbláznil, nepřinese materiální zisk závodníkům, ani těm lepším „vyvoleným - reprezentantům“. Budou pořád platit, budou si navzájem zvyšovat svoje ego že oni jsou něco víc než ostatní. Bohužel dnes jen málo trenérů a rodičů vštěpuje dnešním karatekům jediný reálný pohled na karate. Je to dočasná cesta být lepším. Získat sílu umět se postavit komukoliv a čemukoliv. Naučit se ctít autority, vnímat společenskou hierarchii, nemyslet jen na sebe a své potřeby, ale být tu i pro ostatní, naučit se být týmovým hráčem, dobrým kamarádem, prostě lepším člověkem, nikoliv pouze v tabulce. To je pravý cíl karate. Vše ostatní je rychle pomíjivé, krátkodobé dočasné... Na poháry padne prach, medaile zůstanou v šuplíku...

I PŘES VÝCVIK VENKU VÝKONY SLUŠNÉ - KARATEKA ZNAMENÁ BOJOVNÍK

Mám za to, že společnost se celosvětově vyvíjí hlavně z mužského hlediska mírně řečeno pokrouceně a i to karate se čím dál více bere jako sport a tím se tak trochu odkopává jako hodně nedokonalý sport, protože ať dnešní generace chce nebo nechce, vždy to bylo bojové umění, kde technika a fyzická vyspělost byla jen okrajem dobrého bojovníka s vyrovnanou psychikou a optimálními morálními vlastnostmi. I když se to nerado poslouchá, když my kdysi...někdy je třeba připomenout, že jsme opravdu neměli žádné tatami, sháněli každý rok znova a znova tělocvičnu na cvičení, jezdili přes celou Prahu a byli vděční za hodiny od večí večeře. Žádné tatami, žádné pomůcky jen chuť a odhodlání být lepšími. Tým žen i mužů, kteří si tak úspěšně vedli na ME i MS, trénovali třeba i za tmy na hřišti za školou, které tehdy bylo zarostlé a jen písek. Je tedy skvělé že i přes nelehkou situaci je ještě několik těch, kteří dovedou překonávat určité překážky, berou naši situaci tak nějak jak je třeba jí brát s tím, že je důležité pořád věřit, že zase bude dobře. Tím se dostávám k tomu, že ti kteří si stěžují že nemají tatami, tělocvičnu, prostě servis na který jsou zvyklí ještě nepochopili, o čem karate je a hlavně k čemu slouží. Ať někteří přehnaně karate přeceňují či podceňují, smysl je pouze jediný. Být lepším na kratší dobu, delší, nebo napořád. Soutěže jak již bylo psáno mnohokrát jsou jedinou odměnou za tréninkovou snahu a pílí. Aniž bych byl vyděšený, pozitivně testovaných na covid se to kolem mě začíná množit a tak nejsem zatím přehnaným fanouškem soutěží, ale z druhé strany stále vnímám fakt, že sportovní výsledky jsou vizitkou klubu a všech sportovců v něm, tak že i ti, kteří se dnes pouští do závodění, mají mou plnou podporu a respekt. Na VC Rakouska se od nás vydali Barborka Šťastná a Jan Stránský. Honza v katách zabojoval, žádné přehnaně kvalitní výkony se při přípravě na asfaltu před školou nečekají a tak 7.místo v mezinárodní konkurenci dobré. Podstatně lépe se dařilo Barborce, která v kata vybojovala bronzovou medaili a srdnatě bojovala i v kumite, kdy ve své váze skončila

na pěkném 5.místě a neoficiálně si ještě „odskočila“ na BRH, kterou dokonce vyhrála! Tak že pochopitelně gratulace. Ve stejný den se naši další borci vypravili na tradiční soutěž do České Lípy. I přes to, že z hlediska pandemie konkurence slabší, dějiny se neptají a každé vítězství má svoji cenu a stejně hlavně nejvíce záleží, zdali jdeme výkon-

nostně dopředu. Rozhodně potěšující je, že borci součtem získaných medailí získali pohár pro nejúspěšnější klub turnaje. První místa vybojovali Charlota Seniv, kata i kumite, Matyáš Houska kata, Timon Pater, kata a 3.místo v kumite, Mikuláš Pater kata i kumite, Lucka Paterová kumite a stříbro kata, Kristýna Čermáková kumite a kata, Františka Kašparová kata, stří-

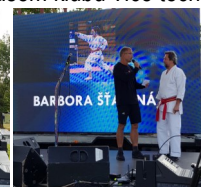

brnou medaili Bára Hořínková kata 7.kyu a 3.m. Laura Hořínková kata 7-8.kyu. Všem velká gratulace s přáním jen tak dále...

NEJLEPŠÍ Z PRAHY SPORTOVEC I TRENÉR PRAHY 4 ZA ROK 2019 Z NAŠEHO KLUBU

Když mluvíme o tom, co karate může přinést, jen opravdový fantasta by si mohl myslet, že jsou to hmotné statky. I přes to, že se stalo olympijským sportem, protože dnes jako včera jsou peníze až na prvním místě a ve sportu zvlášť, bude vždy z pohledu ostatních sportů „chudým příbuzným“. Jak bylo řečeno výše, nám přináší karate radost z pohybu, kolektivu, občas diplomu či medaile a to bude tak vše. Jakékoliv veřejné vyhlášení tedy není jen radost a pohlazení vlastního ega :-), ale v první řadě radost, že optimálně reprezentujeme a propagujeme nejen náš klub, ale především karate. O to víc potěšilo, že právě že je karate takovou určitou „popelkou“ ostatních sportů, byli z nominovaných nakonec magistrátem Prahy 4 vybráni dva naši. Barborka Šťastná si to nemohla vychutnat osobně, ale v tu dobu sbírala medaile v Rakousku a tak se za ní na podium mohl dmout pýchou trenér:-). Bohužel, někdy se nám i v karate projevuje, dalo by se říct typicky česká vlastnost, to znamená než sám přidat a být lepší, tak raději pomlouvat. Faktem je že kdyby každý byl tak pracovitý a tak zdravě ctižádostivý, jako Barbor-

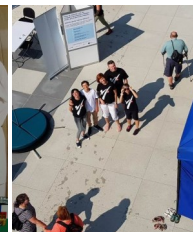
ka, měli bychom v našem klubu více těch, kteří by byli nejlepší. Ale to je třeba vůle, odříkání a disciplína. Velká gratulace je na místě a věříme, že bude pro ostatní i nadále příkladem. Kdo mě zná tak ví, že jsem spíše skromný a na nějaké velké pocty a ocenění si nepotrpím. Vyhlášení nejlepšího trenéra Prahy 4 nepřeceňuji, ale potěšilo ze dvou důvodů. Jednak reprezentace karate a klubu, což je vždy na prvním místě a jednak že alespoň někdo asi přihlédl ke skutečnosti, ani ne že letos jsem oslavil 65 let:-), což žádná zásluha není, ale mé výročí 40 let v karate. Přece jenom je to kus života, ti, kteří zůstali věrni naší cestě bojovým uměním je dnes již hrstka. A pokud by si někdo myslel, že si z Českého svazu někdo vzpomene, tak že z tohoto pohledu díky magistrátu Prahy 4. Tak někde uvnitř to potěší...

MOMENTÁLNĚ NENÍ CO NABÍDNOUT I TAK JE PROPAGACE KLUBU I KARATE NEZBYTNÁ...

Jedna z věcí které vštěpujeme našim je nemyslet pouze na sebe, ale i na ostatní, klub, zkrátka nebýt jen sebestředný mamánek. I přes složitou situaci s covidem a tím i problém s nábořem nových členů, je i tak třeba propagovat náš klub i karate. Díky tedy všem obětvům, kteří nás v tom nenechali a ve volných víkendových dnech pomohli s propagací jak v Modřanech tak na Praze 4. Tedy Kačce, Hance Vašíčkové, Pěte Andršové, Vojtovi Andršovi, Jáchymovi, ale i Filipovi a Davidovi Křížákům, Majdě Rybákové, Barče Kurzové... I když jsou mezi námi někteří dobří karatekové, dnešní doba se ale vyznačuje úbytkem i těch, kteří po

několika letech odcházejí a pokud nebudou další noví pokračovatelé

naš klub také může do roka a do dne zaniknout, což by si asi nikdo z nás skálních karateků nepřál...

NP ČSKE 2.KOLO DOROST-SENIORI AŽ NA VÝJIMKY BEZ POZITIVNÍHO PŘEKVAPENÍ

Pochopitelně že se nám do pořadatelsství NP jako Pražského svazu v dnešní době moc nechťelo, ale díky obětavým rodičům a že jich bylo, vše proběhlo bez závad a i když se soutěž protáhla, nakonec konec dobrý, všechno dobré. V dnešní době je to zvláště s pražskými závodníky ne příliš radostné, jako i v ostatních sportech a tak je člověk nakonec vděčný, když se vůbec najdou ti, kteří trénovat chtějí a přijdou i na závody. Soutěžit s kluby, které jsou na tom z jiných krajů podstatně lépe je dnes takřka zbytečná snaha a nostalgicky vzpomínat na časy, když náš klub byl po léta v čele všech klubů ČR by bylo zbytečné. Doba se mění už pěkných pár let a i sporty, kde proti karate je reálná víze být někdy nejlepší a tím sportem se žít, mají těžkosti najít mladé talenty a udržet je až do seniorského věku. Ale zpátky k národnímu poháru. Jediná která je schopna v momentální době konkurovat špičce ČR je Barborka Šťastná a to i kdyby se všichni ostatní postavili na hlavu. Naběhané desítky km o prázdninách i mimo ně a snaha plnit veškeré požadavky pro vzestup karate byly vidět i na této soutěži kde vybojovala stříbro v kumite a bronz v kata. Pochopitelně jsme měli na mysli kata-kumite, v kata do absolutní špičky patří již delší čas Zuzka Augustinová, které vybojovala zlatou medaili mezi ženami. S těmi seniory po ukončení soutěžení Jindry Pilmanna, Hanky Vašíčkové a os-

tatních jsme dost na štíru. Ti, u kterých jsme se těšili, že po létech výcviku začnou sbírat vavříny pro náš klub se vytratil mimo karate a tak jediný kdo z mužů reprezentoval náš klub je Filip Smutný, který vybojoval 3. místo v kata juniorů a 5. místo v kata mužů a Kuba Slanař, který startoval v kata i kumite a právě v kumite vybojoval 5. místo. Ještě kdo snesl přísnější měřítko v hodnocení byla Lucka Paterová, která určitým posunem v kata získala 5. místo a v kumite neohroženým výkonem vybojovala stříbrnou medaili. Pak ještě určitý slušný výkon předvedl Honza Stránský i on vybojoval 5. místo a pak se už žádné další milé přek-

vapení nekonalo. Tím nechci snižovat třeba výkon Vojty Andrše v kumite, ale sportem je třeba žít. Tak že na „rekreačku“ to ušlo. Kde hledat rezervy. Technikou opravdu převyšujeme většinu závodníků, zvláště v kata, ale chybí jistota v nohou. Ty na dvě až tři výjimky, pro sport na úrovni ČR doslova katastrofální. Od toho se potom odvíjí i psychika, tedy větší nejistota. Nastupuje určitá vyčerpávanost ze samotné demonstrace, nefunguje podvědomí a chybí koncentrace na imaginárního soupeře v kata a taktika na soupeře v kumite. Nakonec ale přes výraznou kritiku, kterou si žádný správný trenér nemůže odpustit :-), si každého výkonu cením. Pochopitelně každá medaile je radost nejen pro soutěžícího, ale i pro trenéra a klub a zvyšuje kredit klubu, ale zase nejsem úplně hysterický, pokud se zrovna nedaří. Jak již jsem psal několikrát, pokud, jak karateka tak jeho rodič, nepochopí o čem je vlastně karate, co je jeho opravdovým cílem, bude to pro všechny jen krátkodobý „tělocvičný“ životní úsek, přinášející chvilkový pocit vlastní velikosti, který se ztratí stejně rychle, jako vzniknul...

MÁM AVERZI NA PLACENÉ „AMATÉRY“, PROTO MÁM AVERZI NA TKZV. REPREZENTACI ČR

Když jsem kdysi vedl reprezentaci kata, rozhodně tam nebyli žáci, protože jednak taková reprezentace neexistuje a jednak jsou děti ještě natolik ovlivnitelné, že rozdílné informace a změny systému náviku jim dělá zmatek v hlavě. Pokud jsem tedy na soutěži viděl nějakého nadějnějšího žáka, kontaktoval jsem jeho trenéra a nabídl mu svůj názor na další vývoj tohoto mladého závodníka. Pokud šlo o někoho staršího, kontaktoval jsem opět nejdříve jeho trenéra se stejným postupem s tím, že samotnému reprezentantovi jsem po každé soutěži napsal rozbor jeho kata s tím, že tyto informace jsem posoudil nejen z vlastního hlediska, ale i případně rozebral s rozhodčími. Pokud jsme dělali soustředění, bylo zaměřeno především na testování, teorii regenerace a další, včetně novinek v posuzování rozhodčích. V reprezentaci byli ti, kteří se pohybovali stále na medailových místech v rámci NP, MČR a ostatních mezinárodních soutěží. Tedy nebyli to všichni, kteří by si hlavně soustředění zaplatili. Užší výběr reprezentace měl vše zdarma protože, pokud jsme v soutěžích WKF či EKF pouze do počtu je to jediná výhoda členství reprezentace, která z tohoto členství dnes vyplývá. Dnes postrádám jakýkoliv smysl reprezentace, která i přes celkem luxusní rozpočet z MŠMT doslova žebra peníze na tkzv. reprezentantech prakticky za vše, semináře postrádají výraznou osobnost někdejšího i současného karate, který by byl přínosem. Tím mi vychází reprezentace jako jakási skupina náhodně vybraných, kteří když platí, jsou jim nasypány dropky amatérského tréninku s malou nadějí na úspěch v „opravdových“ soutěžích WKF, ale daruje se jim pocit, že jsou něco

víc než ostatní. Proč se takto vymezují proti současné směšné reprezentaci? U dospělých se již těžko mění návyky a pokud postrádají loajalitu, vytrvalost a pokoru je jedno kam si chodí a co dělají. Pokud je baví vyhazovat peníze za pocit vlastní výjimečnosti, ale kde jim z odborného hlediska nic nového „nehrozí“ je to jejich rozhodnutí. U mladších je to ale jiná věc. Ač to někteří rodiče nechápou, sport není jen docházet na stadion či do tělocvičny a jen opakovat pořad dokola to samé, abychom si motorické vlastnosti uložili do podvědomí. Je třeba určitý systém pro toho či onoho, abychom se dostali dál. Vyžaduje to maximální důvěru v trenéra a loajalitu. I soutěž v technickém i psychickém vývoji systém narušuje ale z hlediska motivace a tkzv. „vyzavodění“ jsou třeba. Soustředění a semináře u těch, kteří se povyšují na ty repre. trenéry pochopitelně narušují systém. Jak již bylo řečeno, návyky které těžko odstraňujeme a každý trénink připomínáme a hlídáme, po každém jiném soustředění nebo semináři se vrací stejně jako na soutěži a začínáme znovu. Závěrem. Vy, kteří navštěvujete jiné tréninky, semináře jakési talentované mládeže jinde, či reprezentační semináře a soustředění, se mne neptejte, proč posun vzhůru není dynamičtější. I když to lehece a opatrně naznačím, vidina že budete vy, nebo ten váš reprezentant jste vůči tomu slepí a hluchí. Bylo by mi to jedno, asi vidina být lepší než ostatní i mimo tatami je lákavá, akorát mi jen přiděláváte práci a posun vpřed a vzhůru je pomalejší. Možná by to klapalo, kdyby ti trenéři „reprezentace“ byli profesionálové a komunikovali s trenéry oddílovými. Ale bohužel, jsou to jen amatéři za peníze...

ČETBA NA POKRAČOVÁNÍ „MOJE CESTA BOJOVÝM UMĚNÍM“

aneb druhá šance... pokračování ze zpr.2-2020..Na VC Slavonic vyrazí speciální výprava, rozhodčí, Ivča, Maruška Andy a Markétka. Úspěch veliký Ivča první, krásný pohár a Andy druhá a spokojenost největší, nejúspěšnější výprava.Ale nejhlavnější na konci této sezony je definitivní založení sportovního klubu KESL RYU Shotokan.A jak se rodilo jméno? „Zrno“ se rozhodovalo nad jmény tygr karate, pragkarate atd. Ke slovu se dostala Andy a povídá: „Nevím, co tady řešíte, když stejně každý chodí ke Keslovi. Kesl ryu optimální!“ A tak vznikl Kesl ryu.

Šikovný bratr,nositel 8.kyu vytvořil znak a tak i když oficiálně byl klub zaregistrován až 1994, od roku 1991 ale již fungoval. Stožec na Šumavě byl však po všech stránkách výjimečný. Jednak se soustředění konalo v místní škole u mého kamaráda ředitele Karla Mazance a spali všichni ve spacácích v jedné učebně, tak že kdokoliv se šel umýt, tak ho s potěšením sobě vlastním „omylem“ po cákal.Jako vždy náplň vyčerpávající, novinky jako přednáška o fotbalu ligového Jindry Jirásky, nebo odpolední venkovní relaxace za zvuku uklid-

na paty. Asi nejlepší akcí byl „Country večer“ taneček tombola, rakety, prostě mimořádný zážitek se skvělými lidmi. Na závěr tradičně soutěž kata plná překvapení. Nakonec ale rozuzlení jasné, první Ivča, druhá dynamicky nastupující Vendula Mošnová a třetí Andy. V mužích po roce (vojna) navrátil se Vlado Grul, druhý Luky a třetí Mirek Čáslavka. Opět jedno z nejlepších soustředění na které tedy alespoň doufám budeme všichni s láskou vzpomínat. Koloběh karate pokračuje běžným

životem, stáří klepe na dveře, záda bolí,regenerace pomalá ale utkvělá myšlenka získání 2.Danu dokáže překonat všechny překážky.Nakonec možnost zúročit dvoutletou přípravu dostávám 15.9.1991 a vůbec mně nepotěšilo, že na 2. Dan jsme jen dva s J.Prchalem.Ani zkušební komise ne-

ní pro mě nijak ideální,Josef Zvěřina, Karel Strnad a Petr Kolář.Aby se to nepletlo nastupuji jako první a je znát dva týdny výpadek se zády. Po základní části, tedy kihonu, jsem byl úplně vypuštěný a při nejlepší vůli jsem si říkal že je to tak zatím napůl. Pak přišly na řadu katy. Jednak pochopitelně moje neoblíbená Jion a následně ještě neoblíbenější Kanku dai. Měl jsem pocit že jedu úplně nejhůř jak umím, a jedině kumite mě mohlo dostat z bryndy.Ale po zahájení zápasu jsem hned prohrával na gjaku cuki 0:1 a věděl jsem,že buď tam musím umřít a nebo se můžu připravovat na příště. Najednou kde se vzalo gjaku cuki,vyrovnání a následně se otevřelo nade mnou božské karatistické nebe a mawaši na hlavu za ipon. Hodně dobrý modelový soupeř z Bohnic ještě snížil,ale další moje mawaši na hlavu zpečetilo vítězství.Hodnocení: „Kesl-nepříliš dobrá práce boků (to ty záda), kata nervózní a tím méně přesná a ne příliš dobře „nafázovaná“. (Tak a jsem nahaný, nejraději bych se sežral). „Ale je vidět, že si přece jenom hlavně „kumiťák“, kumi te výborné. 2.Dan ANO.Úlevu bylo slyšet až na druhý konec Prahy. Jóóó 2. Dan,to už je karatistická šlechta! Po gratulaci a malé oslavě je ale třeba opět pracovat na plno, karate v Modřanech kde pomáhají Iva s Vladem, na Jižním městě kde pomáhají Andy s Alešem Sílou a Vendula zaskakuje občas na náboru.Do toho záda,angína,prostě závěr roku jak vyšitý, jednou na hoře a podruhé na umření. Výjezd na VC Jablonce se ale vydařil v podobě 4.místa v kumite a pak hned příprava na NP tentokrát v Praze. Tady to vzali moji borci a perfektní. Ivča v kata poprvé na NP okusila „bednu“ a mezi absolutní špičkou skvělá bronzová medaile.Vendula Mošnová bojovala v kumite jako Ivče a nakonec zla to a Venca Valenta z 36 závodníků šest vítězství a úžasný bronz. Úspěch veliký a obratem na vánoční besídku do Zlatníků (kde trénuji mrňavé lemplíky) na exhibici.To

bude zase bude zraněných :-). Blíží se konec roku 1991. Ještě jeden NP v Plzni a Ivča ukázala,že ona bude jednou nejlepší i v ženách,tedy pokud již není. Nejdříve sice jako vítězku vyhlásili tradičně Hodovou, ale spletli se ve známkách a zlato patřilo právě naší Ivě. Tento rok byl opravdu úspěšný a to nejen z hlediska umístění a medailí,ale i krásnými akcemi jako Jánské lázně, Stožec apod. Tou horší stránkou je, že ode šlo pár těch „hotových“ karatistů z důvodu ať lenosti či pohodlnosti a tak radost zůstávala hlavně v práci s těmi mladšími, protože tento koloběh ve sportu nezastavíš, stejně jako v životě. Pokračování příště...

ňující hudby měla úspěch. Všichni ale stejně stále přemýšleli, o čem letos bude stezka Ninjů.A rozhodně zklamání nebyli,protože tentokrát vymyslel trenér stezku s naprosto nejbojovnějším zaměřením. Hned na začátku se zranil „Růža“ (Petr Slaviček) a tak jeho handicap se využil ve smyslu jeho pinglování v místní Mazancově hospůdce a to mělo následné výhody i při večerním tmelení kolektivu těch dospělejších když ho chodili kontrolovat, zdali se nenudí. Ale zpátky ke stezce.Náčelník soustředění dospěl k názoru,že bojovnost borcům nechybí, ale je třeba rozvíjet realitu a psychickou vyrovnanost.Nalosované skupiny se tedy porůznu naháněly po lese a okolí, každý ze skupiny měl tři životy,ale o život přišel pouze,pokud byl znehodnocen reálným úderem či kopem karate. Spolupráce skupin však nebyla většinou příkladná, jednotliví účastníci skupin byli naháněni a likvidováni, tak že nakonec měla stezka Ninjů dost rychlý průběh.Nejlepší tým (jehož složení bylo napadáno zlými jazyky jako neregulérně nalosováno) byl bez překvapení ve složení hlavní náčelník,Míra Čáslavka,Lukáš Höfner,Ivča Kostínková a Alča Maděryčová. Jako vždy byl vyhlášen největší bitkař a to byl bezkonkurenčně Mirek. Já jsem dopadl celkem dobře, o život jsem přišel když mě Filip Žezulka, vzrostlý to chlapec, skopnul do příkopu,pak jsem v zápalu boje divoženku Janu Majerovou nechťic ztratit život lehce prokopl a bylo to se slzičkami a takřka v cíli mě Lenka nakopla mezi nohy se slovy, že se sice do břicha nestrefila, ale jestli by to nešlo počítat. Viděl jsem tolik andělíčků, že jsem jí tuto výhodu zamítl.Silové testy vyhrál náčelník a měl radost že porazil i Jindru Jirásku a Mirka Kuglera, největší svalovce.V děvčatech překvapila subtilní Helča Vocolová, která vše vyhrála. Opičí dráha opět dopadla nejlepe pro náčelníka i když super vybavený Vlado Grul mu těžce šlapal